чого мені далі чекати жінки і вода
піски і дерева в руці череватого будди
і тихий коханець покірно іде по слідах
цитуючи коло за колом лукаві талмуди

і день вимиває розморені шпальти млина
гартоване мливо розсовує в білі тераси
і глина неначе дружина покірна й сумна
чужі кораблі вимальовує з іконостасу

чому я тоді забуваю як дихає сніг
листи зупиняю губами не плачте не грійте
полуда для мене як сад і покора як гріх
і жодного замку в якім прижилося б повітря

визбирую пальці чекайте гербати з небес
цвяхую полотна чи буде меж ними загата
і голос неначе старий розкуйовджений пес
притрушує значення спертого слова кохати

і досі історій як чорного хліба катма
шалійте віками герої моїх відображень
відважую зиму а знов поза нею зима
вивищую жінку а слово маліє на сажень

розморене небо жирує в профурі вікна
благаю губити а олово важче від роду
поставлю стіну понад краєм нехай ця стіна
хоча б на хвилину заступить і землю і воду